

Phần 2

Chương 5

Khen Ngợi Bố Cô, Để Cho Cô Có Cuộc Sống Của Người Được Hậu Thuần

Toàn bộ bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, lúc Nguyên tiên sinh và vợ của ông ta đi mời rượu, Nhan Khê cầm một chiếc ly có đế cao, hướng về bốn phía mà nhìn một cái, gần như tất cả mọi người đều mang khuôn mặt sáng lạn tươi cười, tựa như thật tâm thật ý vui vẻ cùng chủ nhà.

Chỗ của người làm ăn, thật thật giả giả khó mà nói được, nhưng mọi người đều là người tài giỏi, mỗi người bung một khuôn mặt tươi cười đến để kết giao đồng hành, đều không dễ dàng gì. Nhan Khê hơi hiểu tại sao cuối cùng bố mẹ cô lại lựa chọn ly hôn, bố cô là một thương nhân, mẹ cô lại là một người yêu thích nghệ thuật yên tĩnh, cuối cùng hai người bỏ qua cho nhau, không hành hạ lẫn nhau nữa, trái lại là một lựa chọn tốt.

Khi đó bố cô còn trẻ, cũng hết sức đẹp trai, bằng không thì năm đó đã không theo đuổi được mẹ cô, chỉ trách năm tháng vô tình, đại soái ca đã phát tướng trở thành một trái bí đao. Mà mẹ cô trước lúc mất, vẫn là một mỹ nhân đẹp để ưu nhã như trước, mặc dù không xinh đẹp bằng lúc còn trẻ, nhưng toàn thân vẫn thướt tha, đủ để người phụ nữ khác say mê.

“Tổng lão đệ,” Ngồi ở bên cạnh Tổng Hải là một người đàn ông cao gầy đang nhìn Nhan Khê, “Nghe nói lệnh thiên kim là nghiên cứu sinh về phương diện truyền thông?”

“Đúng vậy,” Tổng Hải đặc ý nói, “Ở trường học còn lấy được học bổng đấy.”

“Không tệ, không tệ,” Người đàn ông cao gầy nghĩ nghĩ, “Kênh của chúng tôi gần đây đúng lúc muốn mở một tiết mục, tên là “Những câu chuyện bên mình”, lệnh thiên kim nếu có ý định, không bằng đến làm DJ chủ trì cho tiết mục này.” Hắn ta chỉ là một đài trưởng của một kênh truyền hình địa phương ở Đé Đô, không phải là kênh truyền hình vệ tinh, chỉ có những tivi ở bản địa mới thu được chương trình của họ. Cộng thêm bây giờ lưu hành xem tivi trên mạng, tivi nhà ai cũng có tới hơn trăm kênh, trừ một ít người cũ ở Đé Đô thỉnh thoảng xem kênh của hắn, căn bản là không có ai xem.

Tổng Hải và đài của hắn đã từng hợp tác quảng cáo, hắn còn thiếu nợ Tổng Hải mấy ân tình, bây giờ thấy hình tượng của Nhan Khê tốt, chuyên môn cũng phù hợp, liền muốn hợp tác. Cho dù năng lực lãnh đạo của cô có kém đến mức căn bã thì cũng không sao, dù sao thì cũng chẳng có ai xem.

“Nhan Nhan, đây là Kim trưởng đài của kênh số 8 ở Đé Đô, bạn tốt của bố.” Tổng Hải cũng không đáp ứng ngay lập tức, chỉ quay đầu giới thiệu cho Nhan Khê người đàn ông cao gầy này.

Ngoài miệng Tổng Hải nói hai người là bạn tốt, nhưng Nhan Khê nhìn ra được, giao tình của hai người chỉ sợ cũng là dính lấy lợi ích, cô mỉm cười với trưởng đài một tiếng: “Cảm ơn bác Kim, cháu sẽ suy nghĩ thật kĩ ạ.”

Kênh số 8 của Đé Đô... Hóa ra Đé Đô có nhiều kênh truyền hình bản địa vậy sao?

“Hiền nữ nếu như nguyện ý tới, chính là giúp bác Kim một việc lớn rồi.” Kim trưởng đài cười tùm tùm nói, “Bây giờ bên ngoài người có năng lực chủ trì rất khó tìm, hiền nữ nhất định phải cho bác chút mặt mũi này.”

Lời nói của Kim trưởng đài nghe rất hay, nhưng kênh số 8 của Đé Đô này coi như là không nổi danh, tỉ suất xem cũng kém, thì đó cũng là kênh ở tivi, muốn người nào vào mà chẳng có.

“Cái con bé này thì có thể giúp cho ông việc lớn gì chứ, phải là ông chiêu cô chỉ bảo nó nhiều hơn mới phải.” Tổng Hải cười tiếp lời, cùng Kim trưởng đài nói chuyện với nhau. Nhan Khê thấy vị Kim trưởng đài này cố ý kết giao với bố cô, nên không chen vào nói, chỉ cúi đầu yên lặng dùng bữa.

Không hổ là nơi tổ chức tiệc sinh nhật của nhà giàu, mùi vị món ăn không làm người ta chê vào đâu được.

Cơm ăn được hơn một nửa, chủ nhà liền bung ly rượu tới mời, cảm ơn khách đã đến dự. Nhan Khê còn tưởng rằng giống với các nhà giàu khác, đối với những khách mà nịnh nọt họ thì sẽ tỏ thái độ lạnh nhạt, không ngờ phương diện lễ tiết được cân nhắc vô cùng chu đáo.

Những người ở trên bàn này, bốn người của nhà họ Nguyên căn bản không quen biết mấy ai, nhưng Nhan Khê cảm nhận được trên người họ không có điểm ngạo mạn và khinh thường nào.

Nhan Khê xen lẫn trong một đám nhân sĩ thành công biết ăn nói, chỉ cần duy trì nụ cười, bung ly rượu lên là được. Sau khi cúi đầu uống rượu xong, cô và người anh cả của nhà họ Nguyên có nhìn nhau một cái, đối phương gật đầu với cô một cái, tỏ vẻ lễ phép.

Loại tư thái vừa trầm ôn vừa lễ độ này, không hổ là quý tộc nhà giàu, gật đầu thôi mà cũng có thể khiến người khác cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà sinh ra lo sợ).

Rượu chát thấm vào đầu môi, Nhan Khê thấy bốn người nhà họ Nguyên đi về phía bàn tiếp theo, liền khom người ngồi xuống. Tổng Hải biết con gái không thích mùi rượu, liền múc một chén canh để ở trước mặt Nhan Khê, để cho cô đè mùi vị của rượu xuống.

Nhan Khê cười với Tống Hải, bung chén canh lên uống một ngụm.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?” Nguyên Bác thấy em trai không theo tới, liền quay đầu liếc nhìn.

“Không có gì,” Nguyên Dịch thu hồi ánh mắt, giọng điệu bình thản, “Chỉ là cảm thấy người nào đó ở bàn khách kia có hơi quen mắt.”

“Có lẽ trước kia cậu đã thấy ở đâu rồi đấy.” Nguyên Bác vỗ vỗ vai anh, “Đi thôi.”

Nguyên Dịch trầm mặc đi theo, lông mày rủ xuống, lúc phục vụ mang thức ăn lên cũng không kịp nhìn mà đứng cách xa một chút, chỉ sợ bị người đang tức giận này nhìn trúng.

Tiệc kết thúc, hai anh em nhà họ Nguyên đứng ở cửa khách sạn để tiễn khách, lại bị vô số người khen ngợi và chúc phúc.

Nguyên Dịch hơi không kiên nhẫn mà hít sâu một hơi, quay đầu liếc nhìn bên trong cửa, lại có mấy người đi ra, cho nên đứng thẳng lưng.

“Đi thông thả.” Nguyên Dịch miễn cưỡng cười một cái.

“Cảm ơn đã tiếp đãi.” Người đàn ông trung niên mập mạp đi ở phía trước khuôn mặt đầy ý cười, nhìn vô cùng đáng yêu. Tầm mắt của Nguyên Dịch dừng lại ở cô gái trẻ ở bên cạnh ông ta, “Khách sáo rồi.”

Tuổi của người bên cạnh cô gái cũng đủ để làm bố cô ấy rồi.

Cô gái ở bên cạnh ngẩng đầu mỉm cười với anh, mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp xinh xắn, cũng có vài phần diễm đạm đáng yêu. Anh chợt nhớ tới đã gặp hai người này ở đâu, chính là lần trước lúc đi lấy lễ vật.

Chồng già vợ trẻ, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, có chút đáng tiếc.

Về phần hai người này vì tiền hay vì tình cảm mà ở chung với nhau, Nguyên Dịch không muốn quan tâm, chồng già vợ trẻ hoặc là chồng trẻ vợ già, đều là người có tiền chơi trò lừa bịp, anh quả thực không nhìn được cảm khái trong lòng.

Lúc hai người bước xuống bậc thang, Nguyên Dịch chú ý tới người đàn ông béo còn cẩn thận đỡ lấy cô gái trẻ, đối với cô ấy hết sức cung chiều.

“Anh,” Nguyên Dịch nhìn giờ, “Chỗ này giao cho anh.”

Nguyên Bác cũng nhìn giờ, biết rõ là đến giờ đi ngủ của em trai, vì vậy gật đầu nói: “Về đi, dù sao khách khứa cũng sắp hết rồi.”

Người em trai này của hắn có hơi cổ quái, nhất định phải đi ngủ lúc 11h tối, bằng không thì ngày hôm sau nhất định sẽ đau đầu, người nhà hắn đã sớm quen rồi.

Sau khi Nhan Khê về đến nhà, cố ý mở ra cái tivi vắng vẻ thật lâu, tìm rất lâu mới tìm được kênh 8, lúc này tivi đang chiếu một bộ phim không tên, nam nữ

chính cũng không quen mắt với phim truyền hình, đột nhiên có quảng cáo, là một giọng nam hoành tráng gay gắt không ngừng bay lượn.

“Tin tức tốt, tin tức tốt, đồ điện ở lầu hai ở quảng trường đại hạ giá...”

Đây là phong cách sắp chữ quảng cáo của mười năm trước, lồng tiếng quảng cáo của 15 năm trước, còn có hình ảnh hơi mờ thò kia nữa, còn có “Phỏng vấn người tiêu dùng” kia nữa, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi, kênh tivi như vậy, thật sự có người xem sao?

Sau khi cái quảng cáo rục rờ này kết thúc, lại nhảy sang một cái quảng cáo khác, cái quảng cáo này lại còn là sản phẩm của công ty nhà cô, phong cách vẫn khó mà diễn tả được, chẳng qua lồng tiếng đổi từ giọng nam hoành tráng thành giọng nữ bén nhọn.

Cô đại khái cũng có thể đoán được phong cách của cái tiết mục “Những câu chuyện bên mình” kia rồi, dù có chạy trái phải thì cũng là chuyện vô ích.

“Nhan Nhan, con có muốn đi làm người chủ trì hay không?” Tổng Hải nhìn quảng cáo trên tivi, “Phí quảng cáo của nhà đài này rất rẻ, bố và lãnh đạo của đài này cũng có quen biết, nếu như con muốn đi làm, khẳng định không ai dám bắt nạt con đâu.”

Đương nhiên là rất rẻ rồi, bởi vì căn bản là không có ai thèm xem, có người tìm bọn họ để quảng cáo, đã là chuyện không dễ gì rồi.

Nhan Khê vô tình vào vòng giải trí, khi còn bé cô luôn mơ ước trở thành nhà thiên văn học, nhưng ước mơ cũng đã sớm tan vỡ rồi, bây giờ cô rảnh rỗi nhàm chán, đi vào cái vòng giải trí này, công việc ở đài truyền hình lại tương đối buồn lủng, cũng là không tệ, ít nhất cũng không tính là ăn bám nữa.

Nghĩ như vậy, cô liền đồng ý.

Tổng Hải đem ý của Nhan Khê nói với Kim trưởng đài, Kim trưởng đài ngay lập tức vui vẻ mời cô tham gia tiệc liên hoan gặp mặt đồng nghiệp, còn nói phải đem tổ cộng tác của tiết mục kia giới thiệu cho cô.

Kênh số 8 của Đé Đô phân lớn là không có người xem, buổi trưa có phát sóng tin tức 40 phút, 7h tối phát sóng thời sự quốc gia, xong thời sự là đến dự báo thời tiết Đé Đô bằng vệ tinh khí tượng, sau đó tiếp tục đến phim truyền hình, qua 1h sáng thì kênh ngừng phát sóng.

Cho nên tiết mục chân chính thuộc về kênh này chỉ cũng chỉ có tin tức 40 phút kia thôi. Bây giờ vì giám đốc của đài đòi phải cải cách, cho nên Kim đài trưởng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tăng thêm chuyên mục “Những câu chuyện bên mình”, thời gian phát sóng là 8h mỗi tối.

“Đài trưởng, người mà ngài mời tới làm chủ trì đúng là nghiên cứu sinh hệ truyền thông của Hải Đại à?” Biểu tình của chuyên viên quay phim có chút chăm chú, nếu quả thực là như vậy, chỉ sợ trong mắt người đảm đương tiết mục này, có quyền lên tiếng nhất chính là người chủ trì này.

“Không chỉ là nghiên cứu sinh của Hải Đại, mà con là con gái của Tổng Hải,” Kim trưởng đài nhắc nhở mấy người, “Cô gái này còn trẻ, mấy người là tiền bối thì nên bao dung một chút, nên dạy thì dạy, cũng đừng giấu giếm.”

“Lời này của đài trưởng quá khách khí rồi, chúng tôi đều là những người dân dã lẫn lộn ở bên ngoài, sao có thể so được với Tổng thiên kim chứ,” đạo diễn Lan Mục cười cười, “Ngài yên tâm, chúng tôi đã từng này tuổi rồi, khẳng định sẽ không để cho cô bé kia chịu oan ức gì.”

Trưởng đài đã nói tới mức này, bọn họ cũng không có ai ngu, biết nên dùng thái độ gì để đối đãi.

“Người ta họ Nhan chứ không phải họ Tống,” Kim đài trưởng cười cười, “Cô bé đó theo họ mẹ.”

Mấy người đang ngồi ở đây mặc dù hiếu kì vì sao vị thiên kim này lại không theo họ của bố, nhưng cũng biết một số việc không thể quá hiếu kì, lòng hiếu kì nặng quá sẽ không tốt.

Nhan Khê đi tới chỗ hẹn, là một nhà hàng trang trí cũng không tệ, đi tới phòng được đặt mới gõ cửa, cửa liền mở, mở cửa chính là một người phụ nữ hơn 30 tuổi.

“Vị này chính là người chủ trì mà chúng tôi chờ đã lâu sao?” Trên mặt của người phụ nữ lộ ra nụ cười xán lạn, “Tôi tên là Trần Bội, là đạo diễn của chương trình này, em gọi chị là chị Trần là được rồi.” Sau khi nói xong, chị ta ngoảnh đầu nhìn Kim đài trưởng, “Đài trưởng, đây chính là cô bé mà ngài lừa được đúng không?”

Mấy người còn lại bắt đầu rối rít ồn ào, đều nói nhân vật xuất sắc như vậy, nhất định là bị Kim trưởng đài lừa tới.

Nghe mấy người đồng nghiệp này khoa trương, Nhan Khê im lặng cảm khái, ở thời buổi này, làm cái gì cũng không dễ dàng, những đồng nghiệp này vì khen cô mà không biết đã tốn bao nhiêu tế bào não nữa?

Thật khen ngợi bố cô, để cho cô có một cuộc sống của người được hậu thuẫn.

Chương 6

Hồ Thẹn Hồ Thẹn, Quá Khen Quá Khen Rồi

An xong bữa cơm, Nhan Khê đối với chức vụ của mấy người đồng nghiệp này cơ bản đã nắm rõ. Quay phim Triệu Bằng đã hơn 40 tuổi, là một nhân vật làm cho có lệ, biên đạo Trần Bội là người phải khéo đưa đẩy một chút, nghe nói trước kia là một chủ nhiệm của một liên hội phụ nữ ở một thôn xã, bây giờ hơn 40 tuổi làm biên đạo của đài truyền hình, đối với người bình thường mà nói,

cũng coi như vô cùng thành công rồi. Còn lại hai nhân viên hậu kì khá trẻ tuổi, nhìn bọn họ nói chuyện và làm việc, xem ra ở trong đài cũng không phải là người có tiếng nói.

Kim đài trưởng cố ý cùng Nhan Khê nói chuyện, cho nên ở trước mặt đám đồng nghiệp, ông ta giống như là một trưởng bối đã quen với Nhan Khê nhiều năm. Loại hành vi này, so với nói lời khen ngợi thì còn có ích hơn, Nhan Khê nhận ân tình của ông ta, nên thừa dịp lúc đi vào phòng rửa tay, đi ra đại sảnh thanh toán bữa cơm này.

Cũng không tốn nhiều tiền, nhưng sau khi mọi người biết Nhan Khê đã thanh toán tiền, thái độ đối với cô càng phải thân thiết thêm một chút.

Thân là một nhân viên mới, cho dù có hậu thuẫn, chuyện nên làm thì cũng muốn làm cho thích hợp, nếu không thì muốn chân chính dung nhập vào cái vòng này thật không dễ dàng.

Anh tốt với tôi, tôi tốt với anh, vậy thì cả hai cùng tốt.

Sau khi trở về, Tống Hải hỏi Nhan Khê đồng nghiệp thế nào, cô đem các đồng nghiệp ra khoe một lần, thuận tiện nói rõ Kim đài trưởng rất chiều cô.

Không tới hai ngày, còn chưa phát sóng “Những câu chuyện bên mình” mà đã tìm được nhà tài trợ, công ty Hải Dương.

Vì vậy ngày đầu tiên Nhan Khê chính thức đi làm, được đồng nghiệp nhiệt tình tiếp đãi, thậm chí còn có hẳn một phòng làm việc riêng, bàn ghế bên trong và máy tính đều là đều là đồ mới cả.

Đài truyền hình của Đế Đô có tổng cộng gần 10 tầng, đài truyền hình Đế Đô là Quang Thị một mình chiếm 4 tầng, bên trong còn có mấy phòng thu, người chủ trì đều là nhân vật nổi tiếng toàn quốc. Không giống với kênh số 8 đơn độc của Đế Đô, và kênh số 9 cùng ở một tầng, không có việc gì thì liền nhàn rỗi đánh muỗi.

Sau khi Nhan Khê tới làm, không quá vài ngày liền cùng đồng nghiệp ở hai kênh quen biết, bởi vì hai kênh này cộng lại, cũng chỉ có hơn 20 đồng nghiệp, có vài đồng nghiệp còn làm chung cho cả hai kênh. Hai người lãnh đạo lớn của hai kênh mặc dù được gọi là đài trưởng, nhưng thực tế là ở trong tòa nhà này, còn không bằng địa vị của những người lãnh đạo kênh khác.

“Tiểu Nhan, nội dung tập một của chương trình của chúng ta đã quyết định rồi,” Trần Bội đem phương án đưa tới bàn làm việc của Nhan Khê, “Tập một nội dung về phương diện giao thông, nhưng cần em phải ra ngoài một chuyến, không sao chứ?”

Dù sao chị ta cũng tính xong rồi, tùy tiện quay mấy cái quy tắc giao thông của người đi đường hoặc của xe cộ, sau đó hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, ở trong chương trình nhấn mạnh tuân thủ an toàn giao thông có vai trò quan trọng như thế nào, kiểu gì cũng có thể mở được chương trình.

Phương án làm hết sức đơn giản, trong lòng Nhan Khê rất rõ, tổ chương trình cũng không có ý định làm chương trình này cho tốt, chỉ là ứng phó với yêu cầu của tổng đài mà thôi.

Cô nhìn phương án vài lần: “Không thành vấn đề. Chị Trần, em thấy chương trình này mấy ngày nữa là phải phát sóng, không biết thời gian có kịp không?”

“Ôi,” Trần Bội không quan tâm nói, “Chỉ cần đủ hình ảnh và tài liệu, hậu kì tùy tiện cắt một ít, liền xong ngay.” Cô gái này mới từ trường ra nên kinh nghiệm đúng là chưa đủ, tiết mục giống này cũng không phải kéo dài một mảng lớn, có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ.

“Hóa ra là như vậy.” Nhan Khê cười cười, không tranh luận cùng Trần Bội, bày tỏ khôn khéo mới là tư thái của hậu bối.

Thấy Nhan Khê như vậy, Trần Bội ngược lại có chút áy náy, chị ta đành mềm lòng khuyên mấy câu: “Cái kênh này của chúng ta đã không có ai coi rồi, nếu không phải phía trên có chỉ tiêu cứng nhắc, kênh của chúng ta không chừng đã sớm đóng cửa rồi. Em cũng không cần quá sức, sau này có cơ hội, liền được điều lên phía trên thôi.”

Ít khi chị ta nói nhiều như vậy, thấy Nhan Khê không nói gì, liền giảng giải với Nhan Khê những nơi cần ứng phó qua loa.

Sớm hôm sau, Nhan Khê cùng với một chuyên viên quay phim ra khỏi cửa, phương tiện giao thông mà đài cung cấp là một chiếc xe Van, phía trên có đánh dấu đài truyền hình Đê Đô thật to, phía sau có đánh dấu một số 8.

Thời tiết hơi nóng, Nhan Khê đung đưa cây quạt: “Anh Triệu, máy lạnh của xe này có phải có vấn đề không?”

Triệu Bằng điều chỉnh ống kính một chút, nói với Nhan Khê: “Quen rồi là tốt thôi, kênh của chúng ta chỉ có một chiếc xe này để tác nghiệp thôi, tháng trước điều hòa đã hỏng một lần, vận khí của em tốt, đúng lúc điều hòa được sửa đó.”

Nhan Khê móc gương ra soi soi mặt mình, may mắn đồ trang điểm của cô không thấm nước, không dễ bị nhòe, nếu không thì bây giờ mắt cô đã thành mắt gấu trúc rồi.

Triệu Bằng thấy cô soi gương, thở dài nói: “Trước kia lúc anh làm việc ở đài vệ tinh, cùng ra ngoài với một người chủ trì có chút địa vị, bên người đều phải mang theo thợ hóa trang và trợ lý...”

Hắn ngừng một lát, dường như không muốn nói tiếp nữa. Nhan Khê tưởng cảm xúc của hắn sa sút, không ngờ hắn đang mở cửa kính chụp liên tiếp một chiếc xe.

Bây giờ rất nhiều ngoại cảnh đều quay bên trong hiện trường thu âm, Nhan Khê đúng lúc nói: “Loại chụp ảnh trực tuyến này, lái xe giống như hành động

của con của vậy, vô cùng nguy hiểm, các bạn tài xế đừng nên học thói xấu này, chúng ta cùng lên xem một chút xem người bạn lái xe này là ai, thuận tiện cùng anh ta lãnh giáo một chút luật lệ giao thông.”

Triệu Bằng quay đầu nhìn mắt Nhan Khê, không ngờ người mới này đã tìm được lời thoại, xem ra có chút kinh nghiệm.

Lúc sắp đuổi kịp xe riêng ở phía trước, đèn xanh còn dư mấy giây liền thành đèn đỏ, Nhan Khê lên tiếng lần nữa: “Các bạn lái xe còn phải ghi nhớ, có lúc thà chậm một chút, cũng không nên vượt đèn vàng, an toàn là trên hết.”

Triệu Bằng tán thưởng nhìn Nhan Khê, lời của cô bình thường rất tiêu chuẩn, thanh âm êm dịu dễ nghe, tập này nếu cắt ở trong chương trình, cho dù mọi người không thấy mặt cô, cũng sẽ rất có cảm tình với cô.

Chỉ tiếc... Không có mấy người xem chương trình của họ.

Mùa hè nóng bức, có người bẽ bộn nhiều việc, có người kể sinh nhai mà bôn ba, cùng vậy nhưng cũng có người đang hưởng thụ cuộc sống.

“Nguyên nhị,” Trương Vọng chậm bước đuổi theo Nguyên Dịch, “Tiểu Vi vừa rồi có chút quá lời, tôi thay cô ấy xin lỗi.”

Nguyên Dịch dừng bước nhìn về phía Trương Vọng, nhú mày nói: “Trương Vọng, cậu cả ngày bị phụ nữ gây khó dễ trong tay, còn là đàn ông không vậy?”

“Ha ha,” Trương Vọng xin lỗi cười nói, “Cô ấy là bạn gái tôi, tôi chỉ có thể làm vậy.”

Lông mày Nguyên Dịch càng nhíu chặt hơn: “Cậu thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi là loại đàn ông gì, không cần cô ta phải đánh giá.”

“Cô ấy tính cách nóng nảy, sau này bạn bè chúng ta tụ hội, tôi sẽ không mang cô ấy theo nữa, cậu đừng so đo với cô ấy.” Trương Vọng cười đến hơi ngượng ngùng, hẳn cũng không tới bạn gái của mình sẽ có mâu thuẫn với Nguyên Dịch.

“Tôi là đàn ông, tính toán với phụ nữ như cô ta làm gì.” Nguyên Dịch nhìn Trương Vọng, cười nhạt một tiếng, “Dù sao sau này nếu như tôi tìm bạn gái, tuyệt đối sẽ không xách túi xách giày cho cô ấy. Vì phụ nữ, ngay cả khí khái đàn ông cũng không có, cậu cầm cái gì vậy?”

“Tôi cầm đồ của cô ấy,” Trương Vọng nở nụ cười, “Đợi sau này cậu tìm được một người con gái mà mình yêu thật lòng rồi sẽ hiểu.”

Xì.

Nguyên Dịch khinh thường cười một tiếng, cho dù anh muốn tìm bạn gái, cũng sẽ tìm một cô gái ôn nhu làm cho người khác hài lòng, cuộc đời của Nguyên Dịch anh, tuyệt đối không có khả năng xách túi cho con gái.

Thấy Nguyên Dịch hếch cằm, không để ý gì tới mình, Trương Vọng biết rõ anh không mang lời nói của mình để vào trong lòng.

“Được rồi, chỉ cần cậu vui là được,” Nguyên Dịch không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, anh hơi không kiên nhẫn mà đút tay vào túi quần, “Tôi còn có việc phải xử lý, đi trước đây.”

Biết Nguyên Dịch là người có gì nói đó, Trương Vọng cũng không giữ lại nữa: “Được, lần sau chúng ta lại tụ họp.”

Nguyên Dịch gật đầu rồi xoay người đi, anh vừa mới vào chỗ để xe, liền thấy một chiếc xe riêng đang đi vào, tài xế còn chưa ngừng, lại có một chiếc xe Van tiếp tục tiến vào.

Trên xe Van đi xuống một nam và một nữ, nữ thì cầm micro, nam thì khiêng máy quay trên vai, hai người đi thẳng tới trước mặt chiếc xe riêng, đưa micro về phía người tài xế vừa bước xuống xe.

“Chào tiên sinh, tôi là phóng viên của kênh số 8 đài truyền hình Đé Đô...”

Nguyên Dịch dừng chân, ngẩng đầu nhìn nữ phóng viên đang nói chuyện, chẳng phải cô gái vừa đáng thương vừa điềm đạ đáng yêu đó sao?

Không hiểu sao anh có chút tò mò, cô gái này ngăn tài xế lại định nói cái gì.

“Tiên sinh, vừa rồi tôi thấy xe của anh không chỉ thỉnh thoảng ép xe khác để vượt lên, có lúc còn không bật đèn xin nhan để rẽ nữa, vô cùng lo lắng cho cách đi xe của anh, cho nên liền đuổi theo hỏi anh một câu,” Nhan Khê đem micro đưa tới trước mặt tài xế, lộ ra chiêu thức mỉm cười ôn nhu của mình.

Tài xế thấy có người chặn ở trước mặt mình, vốn trong lòng đã có một bụng tức giận, nhưng nghe đối phương nói mình là phóng viên của đài truyền hình, giọng lại mềm mại êm tai, một bụng tức giận nhất thời giảm xuống.

Nghe thấy đối phương nói mình vi phạm luật giao thông, mặt người đàn ông có chút không được tự nhiên, hấn vụng trộm nhìn thoáng qua ông kính, hơi ngượng ngùng.

“Anh cứ yên tâm, chúng tôi đuổi theo chỉ muốn nhắc anh chú ý an toàn, mặt anh và biển số xe của anh chúng tôi sẽ làm mờ,” Đoán được điều đối phương đang lo lắng, một câu của Nhan Khê liền xóa tan nghi ngại của anh ta, sau đó nói đến những hậu quả của việc không tuân thủ an toàn giao thông gây ra, cuối cùng lấy một tai nạn giao thông có thật để làm hồi kết.

Câu chuyện rất bình thường, nhưng bởi vì giọng cô quả thực có tính xúi giục, làm cho đại hán tài xế cao 1m8 này rất cảm động, thiếu chút nữa thì khóc luôn tại chỗ, sau đó hấn hướng tới ông kính để hỏi lỗi, còn hỏi Nhan Khê xem đứa bé sống sót trong câu chuyện cũ kia bây giờ thế nào rồi, hấn muốn quyên góp một ít tiền cho cậu bé đó.

“Tiên sinh cứ yên tâm, cậu bé đó đã được quốc gia nuôi dưỡng rồi, cuộc sống cũng không quá tệ, chỉ là không ai thay thế được địa vị của bố mẹ trong lòng cậu bé đó,” Nhan Khê cười nhìn người đàn ông mặt đỏ tai hồng kia, “Hy

vọng khi anh đi ra khỏi nhà, nhớ suy nghĩ cho người nhà của anh, mỗi ngày bọn họ đều đang đợi anh bình an trở về.”

“Ra khỏi nhà vui vẻ, về nhà bình an, mặc dù là một câu hết sức bình thường nhưng,” Nhan Khê cười đến cả khuôn mặt cũng dịu dàng, cả người tràn đầy vinh quang, “Nhưng tôi vẫn chúc anh như cũ, còn có trước máy truyền hình rộng lớn này trước người xem và bạn bè, chúc ra khỏi nhà thì vui vẻ, về nhà bình an.”

Tài xế gật đầu liên tục, liên tục đảm bảo mình sau này mình nhất định sẽ sửa thói quen xấu này, không vi phạm quy tắc giao thông nữa, rồi xấu hổ rời đi.

Triệu Bằng tắt máy quay, quay đầu giờ ngón tay cái với Nhan Khê: “Tiểu Nhan, tài ăn nói của em rất giỏi.” Bọn họ đi chuyến này, có thể kích động ân huệ của người chủ trì, chính là được tổ sư gia thưởng com.

Người mới này, có vài phần bản lĩnh thực sự.

Nhan Khê cười đến mặt đầy ngượng ngùng.

“Hỗ thẹn hỗ thẹn, quá khen quá khen rồi.”

Nhưng thêm nhiều lời khen nữa cũng không sao, cô nhận được hết.

Chương 7

Cô Vừa Mới Tới Có Vài Ngày, Đã Làm Hỏng Của Công Rồi Sao?

Triệu Bằng thấy Nhan Khê mặt đầy ngượng ngùng, tưởng rằng cô còn trẻ nên da mặt mỏng, nên khen ngợi thêm mấy câu nữa, sau đó quay người mở cửa xe, chuẩn bị rời đi. Nhưng hấn kéo mấy cái, cửa xe vẫn không nhúc nhích.

“Sao thế?” Tài xế cũng xuống theo, giờ tay kéo cửa, cửa xe vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Cái xe rách!” Tài xế hạ giọng mắng một câu, định mắng thêm mấy câu hung hãn nữa, nhưng quay đầu thấy Nhan Khê đang cười dịu dàng ở phía sau hấn, đầy một bụng những câu mắng kinh điển cũng nuốt trở lại, “Nhan tiểu thư, để cho cô chê cười rồi, cái xe này hay xảy ra vấn đề, đã sớm nên thay rồi, nhưng phía trên một mực không cấp tiền xuống.”

Hấn ngày ngày mở cái xe này đi tới đi lui, trong lòng đã sớm toàn là một bụng lửa giận.

“Cửa không mở được, vậy leo từ phía trước xuống?” Triệu Bằng vuốt vuốt cái mũi.

“Em thử một chút,” Nhan Khê đưa micro cho tài xế, giờ tay kéo cửa xe, quả nhiên cửa rất chặt. Cô hít sâu một hơi, dùng hết sức kéo một cái, nhưng cửa không mở ra mà tay nắm cửa lại bị rơi.

Trong bãi đậu xe một mảng tĩnh mịch.

Nhan Khê nhìn tay nắm cửa trong tay mà há hốc mồm, cô vừa mới đi làm được vài ngày, đã làm hỏng của công rồi sao?

“Ha ha ha ha,” Triệu Bằng cười nắc nẻ, chỉ tay nắm cửa ở trên tay Nhan Khê, “Tiểu Nhan, sức lực ở tay của em so với tài ăn nói còn lợi hại hơn nha!”

Nhan Khê chờ Triệu Bằng cười xong mới sâu kín lên tiếng, “Anh Triệu, hay là em gọi người tới đón chúng ta.” Cô cúi đầu nhìn váy ở trên người mình, từ ghế tài xế mà trèo về phía sau, cũng quá khó coi rồi.

Triệu Bằng im lặng, phía sau có đèn xe, một chiếc xe đang tiến tới đây, đèn của xe làm hấn hoa cả mắt.

Từ từ dừng lại ở cạnh xe của bọn họ, cửa xe tự động hạ xuống, bên trong có một người đàn ông đang ngồi. Triệu Bằng dự đoán một chút về giá của chiếc xe này, lại thấy mặt tài xế nặng trĩu mắt thì liếc ngang liếc dọc, yên lặng lùi về phía sau một bước.

Không đắc tội nổi rồi.

Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê mặc đồ trắng, nhếch miệng chứ không nói lời nào, nhìn về mặt càng thêm nghiêm túc.

Nhan Khê vừa bị đèn của xe làm cho hoa cả mắt, nhìn về chỗ ánh sáng yếu thì không nhìn rõ cho lắm, cô híп mắt nhìn trong xe một cái, miễn cưỡng phân biệt được tài xế là đàn ông, quay đầu gọi điện cho bố, để cho ông sắp xếp một tài xế tới đây.

Nguyên Dịch nghe thấy cô gái này dường như đang làm nũng với người ở đầu dây bên kia, cười nhạt một tiếng, anh ngược lại đã quên, người ta không phải là người không có bối cảnh. Đại khái là bởi vì biểu tình của cô gái này khi làm hỏng tay nắm xe rất buồn cười, chọc cho anh vui vẻ một chút, anh mới hiềm khi nổi lên ý tốt muốn giúp đỡ.

Nhưng mà không dùng được, anh cũng lười phí tâm tư, miễn cho sau này bị người khác nhìn thấy, hiểu lầm là anh đang dụ dỗ phụ nữ đã có chồng.

Thấy chiếc xe ở trước mặt họ từ từ lái đi, Triệu Bằng thở phào nhẹ nhõm, hấn còn tưởng bọn họ không cẩn thận mà đắc tội với một đại nhân vật nào đấy.

“Anh Triệu, trước tiên chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ gần đây đã, tài xế của bố em sẽ tới đón chúng ta ngay.” Nhan Khê cúp điện thoại, thấy chiếc xe đứng ở trước mặt họ đã đi rồi, “Tài xế vừa rồi quen biết anh à?”

“Anh cũng rất muốn quen đấy,” Triệu Bằng thở dài, mặt đầy tiếc nuối, “Đáng tiếc người ta không cho anh cơ hội này.”

“Em hiểu.” Nhan Khê làm biểu cảm em hiểu, đem những lời tiếp theo của Triệu Bằng chặn lại.

Vị nữ chủ trì mới tới này, hình như cũng không phải yếu điệu như bề ngoài thì phải?!

Hôm sau Tống Hải liền lấy danh nghĩa tài trợ, đưa đến kênh số 8 hai chiếc xe Van mới tinh, khí thế của kẻ có tiền hiện ra hết.

Cái gọi là ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngán tay⁽¹⁾, hai chiếc này khi ra khỏi đài tác nghiệp đều phải dùng đến, cộng thêm chuyện Nhan Khê tới, cho nên không tới một tháng, Nhan Khê liền cùng kết thành một khối với các đồng nghiệp, học được rất nhiều từ các kênh cũ.

Từ sau chuyện cửa xe, giữa Triệu Bằng và Nhan Khê không còn lạnh nhạt khách sáo nữa, cộng thêm hai người họ thường xuyên ra ngoài công tác cùng nhau, cho nên có mấy phần thân thiết.

Ví dụ như ở bên trong khu dân cư cũ, gặp phải chó lớn được nuôi phi pháp, Nhan Khê không nói hai lời, cởi giày cao gót chạy về phía xe. Lý do là chỉ cần chạy qua Triệu Bằng, cô sẽ an toàn.

Lại ví dụ như gặp phải vụ tranh chấp ở quê, hai chị lớn mắng nhau giữa đường phố, Triệu Bằng không chút do dự mà đẩy Nhan Khê lên, lý do là cô là con gái, con gái với nhau thì dễ khuyên bảo hơn, cuối cùng làm hại Nhan Khê suýt nữa thì bị hai chị đó túm tóc.

“Anh, anh Triệu,” Nhan Khê tê liệt ngồi thờ hờn hờn ở trong xe, duỗi mấy ngón tay run rẩy chỉ vào Triệu Bằng, “Anh không phúc hậu gì cả, thiếu chút nữa là em bị hai vị đại tỷ kia tàn sát rồi đấy.”

“Không phải là rất tốt hay sao?” Triệu Bằng cười ha ha nói, “Em còn trẻ còn khỏe nên chạy rất nhanh, không giống anh, lớn tuổi rồi, đi đứng cũng không nổi nữa.”

Nhan Khê liếc một cái, mở chai nước khoáng ra uống mấy ngụm liền, đê trái tim đang nhảy bùm bùm trong lồng ngực lại, “Lúc trước anh bị chó đuổi, vác máy quay nhưng không phải chạy rất nhanh sao?”

Triệu Bằng giả ngu mỉm cười, không nhận lời tra hỏi này.

Hai người trở lại đài, đem tài liệu thực tế vừa quay đưa cho hậu kỳ, các đồng nghiệp đang chia hoa quả, thấy Nhan Khê trở về, cũng chia cho cô một phần.

“Ôi, mọi người đã nghe nói chưa, kênh vệ tinh có một gameshow rất nổi, tiền quảng cáo cũng đều tính theo giây,” Tiểu Lý bên kế hoạch hâm mộ nói, “Người ở kênh của họ, đi đường đều mang theo gió.”

Nhan Khê đối với những ân oán tình cừ ở bên trong các đài này không biết gì cả, cho nên không tham gia thảo luận.

“Tôi phải nói, dáng dấp của cái cô Trầm Tinh Nhan đó không đẹp mắt bằng Tiểu Nhan của nhà chúng ta,” Tiểu Lý quay đầu nhìn Nhan Khê đang ăn vui vẻ, ngừng một lát, “Nhưng lĩnh vực của người ta, xác thực rất lợi hại.”

Trầm Tinh Nhan ở chỗ tổng đài trưởng có vài phần mặt mũi, Nhan Khê... Lãnh đạo hơi cao một chút ở trong tòa nhà này, cũng không biết cô ấy là ai.

“Anh Lý, đây là anh cố ý lấy em ra nói đùa à,” Nhan Khê ngẩng đầu nhìn Tiểu Lý, khuôn mặt vô tội nói, “Chị Trầm đó có năng lực của phái nữ, đủ để cho chị ấy coi thường tất cả rồi. Dung mạo dù có già đi, nhưng tài hoa sẽ không đâu.”

Nhưng mà có thể nhìn đẹp mắt một chút, vẫn làm cho người khác vui vẻ hơn, hì hì hì hì.

“Tính giác ngộ của Tiểu Nhan rất cao,” Trần Bội dựa vào vai Nhan Khê, nói với Tiểu Lý, “Loại đàn ông như mấy người chỉ biết nhìn mặt, quá nông cạn rồi.”

Mọi người cười toe toét mang chủ đề chuyển thành đàn ông, dù sao bọn họ trừ buồn chuyện ra, bây giờ cũng không có việc gì làm.

“Những câu chuyện bên mình” phát sóng được một thời gian, tỉ suất xem chậm rãi tăng, nhưng ngay cả số lẻ của đài vệ tinh cũng không đuổi kịp. Nhưng mọi người đều không để ý, có thể thu được tỉ suất xem như vậy, bọn họ đã rất hài lòng rồi.

Sau khi tan việc, Nhan Khê đợi thang máy một lúc, rồi cuộc thang máy cũng xuống, nhưng cô còn chưa kịp đi vào, liền bị người ở bên trong ngăn lại, “Trong thang máy đây người rồi, mời cô đợi chuyển sau, xin lỗi.”

Người này ngoài miệng thì nói khách khí như vậy, nhưng ở trong thang máy chỉ đứng có khoảng sáu bảy người, người đứng ở giữa hình như là Trầm Tinh Nhan vừa được bàn tán, cô cúi đầu nhìn chàng trai trẻ tuổi đeo kính đang nói cái gì đó, trên khuôn mặt đang cười, hẳn là một tiểu thịt tươi đang hot.

Nhan Khê mỉm cười, từ từ lui về sau một bước. Ngược lại tiểu thịt tươi kia lại mở miệng, “Không sao đâu, để cho cô ấy vào đi.”

Trầm Tinh Nhan lúc này mới chú ý ngẩng đầu lên cười với Nhan Khê, thái độ rất thân thiện.

“Không sao, thang máy ở bên cạnh cũng đến rồi.” Nhan Khê cười, khẽ gật đầu với bọn họ, xoay người đi về một hướng khác.

Tiểu thịt tươi không ngờ mình đang hot như vậy mà lại bị cự tuyệt, sững sốt một chút rồi mới làm như không có chuyện gì mà tiếp tục trò chuyện với Trầm Tinh Nhan.

“Nhân viên ở trong đài không hiểu chuyện, thầy Từ đừng trách cô ấy.” Trầm Tinh Nhan nhỏ giọng nói xin lỗi với Từ Kiều Sinh.

“Không sao,” Từ Kiều Sinh không để chuyện này ở trong lòng, “Thẹn thùng là tính bẩm sinh của phái nữ, tôi hiểu.”

Trầm Tinh Nhan cười cười, không nói chuyện này nữa.

Trầm Tinh Nhan tiễn Từ Kiều Sinh tới gara đỗ xe, còn chưa kịp rời khỏi, gặp được cô nhân viên vừa thấy ở thang máy cũng đi xuống, Trầm Tinh Nhan chú ý thấy đối phương lái một chiếc xe Ferrari của nữ màu đỏ, giá của chiếc xe này không hề rẻ, hơn nữa còn không phải là hàng phổ biến, mà là hàng sản xuất số lượng hạn chế.

“Thang máy vừa rồi dừng ở lầu mấy?” Trầm Tinh Nhan hỏi trợ lý ở bên cạnh, “Cô gái kia làm việc ở trước đài hay sau đài?”

“Chị Trầm, thang máy kia ngừng ở khu làm việc của kênh tám kênh chín,” Trợ lý nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra tiết mục nổi bật của hai kênh này, cuối cùng chỉ có thể nói, “Hai kênh này không có người xem, nếu không phải phía trên có quy định, hẳn đã sớm ngừng từ lâu rồi.”

Trầm Tinh Nhan gật đầu, có thể là thiên kim nhà nào đó chạy tới đài truyền hình để tìm công việc lẫn lộn cuộc sống, khó trách vừa rồi cô ta gặp Từ Kiều Sinh mà thái độ lại bình tĩnh như vậy.

Đến giờ cao điểm, giao thông ở Đé Đô vô cùng đông đúc, Nhan Khê hoàn toàn không ngờ, ở nơi này mà lại bị tắc một đoạn đường, còn có người tình cờ đi qua dòng xe cộ, khoe khoang chiếc xe màu vàng, giống như nói với những chiếc xe khác, nó rất đắt, đụng phải nó thì không bồi thường được đâu.

Khi chiếc xe màu vàng đụng phải một chiếc Cayenne màu đen, chiếc xe Cayenne không khống chế được mà đụng vào phía sau xe cô, cô căn bản không có cơ hội tránh thoát, một giây sau đã bị túi khí an toàn đập vào mặt, choáng váng trong nháy mắt, Nhan Khê lo lắng nghĩ, cô có bị nhòe lớp trang điểm không?

“Người ở trong xe không sao chứ?”

“Báo cảnh sát chưa?”

“120, mau gọi 120.”

Nhan Khê chóng mặt mở cửa xe, nhưng không biết vì sao, hai tay của cô không có lực, căn bản là không mở được đai an toàn.

Người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt xanh xám đi đến cạnh cửa xe của cô, nhìn cô mấy lần, khom người cởi dây an toàn hộ cô, ôm cô từ trong xe xuống. Biểu tình của anh rất khó coi, nhưng hành động lại rất cẩn thận, hiển nhiên là lo lắng cô bị tổn thương đến nội tạng hoặc não bộ, động tác quá lớn sẽ tạo thành tổn thương cho cô.

“Cám ơn.” Nhan Khê nhìn người đàn ông này nói cảm ơn, người này nhìn hơi giống với vị nhị thiếu gia không phải là người tốt của nhà họ Nguyễn.

Người đàn ông thả cô vào cạnh vỉa hè, ném lại một câu: “Ngồi im đây, đừng có lộn xộn.” Sau khi nói xong, liền trực tiếp đi về phía chủ nhân chiếc Lamborghini màu vàng kia.

Nhan Khê được quần chúng vây quanh nhiệt tình an ủi, người bán hàng ven đường đem cho cô một cái ghế, còn có người nhét chai nước vào tay cô, cũng không biết là ai cho, bây giờ đầu óc của cô đang mơ hồ.

Chủ nhân chiếc Lamborghini đang hùng hù hỏ hỏ, người xung quanh cầm điện thoại chụp liên tục, nhưng không ai dám đụng tới hắn.

Nguyên Dịch không nói hai lời, đá một cước vào mặt hắn, chủ nhân chiếc xe đụng mạnh vào xe, phát ra một tiếng vang.

Ghi chú:

1. Ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngẩn tay: khi chiếm tiện nghi của người khác, phải trả giá bằng sự tôn nghiêm, phải vâng vâng dạ dạ, luôn kém người đó một bậc.

Chương 8

Nguyên Gia Không Có Loại Thân Thích Ngu Đần Như Vậy

“**M**ẹ nó ai dám đánh lão tử!”

Đầu Mã Tuấn đụng phải kính chắn gió, đầu óc ong ong không ngừng, cả buổi không có phản ứng lại. Hắn lắc lắc đầu, mới nhớ tới mình bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, lửa giận trong lòng giống như một thùng dầu lớn gặp phải bó đuốc, hừng hực bốc lên.

“Con bà nó...” Một câu chửi thường có 4 chữ nhưng chỉ kịp có hai chữ, hắn đã bị ấn vào trong đầu xe, mũi đập vào khoang xe, thiếu chút nữa không nhận được mà rơi nước mắt đàn ông, “Mày buông tao ra, tao cho mày biết, đấc tội với tao không tốt cho mày đâu.”

Trong lòng Mã Tuấn hơi chột dạ, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn không muốn biểu lộ quá kinh sợ.

“Hả?” Nguyên Dịch nắm lấy tóc trước trán của Mã Tuấn, đem hắn từ trong xe túm dậy, “Ồ trên đường mà chạy như gió, không tuân thủ quy tắc giao thông, thiếu chút nữa thì tai nạn chết người, cho dù cậu là đại nhân vật của nhà nào, cũng có thể vô pháp vô thiên vậy à?!”

Người xem náo nhiệt ở xung quanh đều vỗ tay, có tiền có thể không thành vấn đề, nhưng lại ở trên đường cho xe chạy toán loạn, đó chính là hại người hại mình.

Hôm nay nếu như chiếc Lamborghini này đụng phải một chiếc xe có tính an toàn bình thường, cũng không biết chủ xe sẽ bị thương nặng như thế nào nữa.

Từ phương diện pháp luật mà nói, đánh người là hành vi không đúng, nhưng trên tình cảm mà nói, bọn họ hận không thể đem chủ xe chiếc Lamborghini này đánh cho một trận toi bời. Nguyên Dịch nói lời này, đưa tới rất nhiều thanh âm trầm trồ khen ngợi của mọi người, bọn họ rồi rít gờ điện thoại lên quay, chờ hẳn nói những lời hung ác.

Cái đám nhệ thế tổ này, không chỉ gài bẫy mỗi hắn, mà còn đem gài bẫy cả người nhà hắn.

“Mày buông tay ra,” Mã Tuấn hiển nhiên còn chút lí trí, không ở ngay trước mặt mọi người mà rống lên câu “Bố tao là ai”, “Ông nội tao là ai”, hắn dùng khuỷu tay định đánh Nguyên Dịch, nào ngờ Nguyên Dịch lại né sang một bên, ngược lại làm hắn đánh vào khoảng không, lão đảo suýt ngã xuống đất.

Quần chúng vây quanh cười âm lên.

“Cảnh sát giao thông tới rồi.”

Hai người cảnh sát giao thông đến nhìn thấy hiện trường, liền cảm thấy đầu hơi đau, Lamborghini đụng phải Cayenne, dẫn đến Cayenne không khổng chế được mà đụng phải Ferrari, ba chiếc xe này đụng vào nhau, không tới hai giờ, cái tin tức này liền leo lên tất cả các diễn đàn lớn.

Thấy cảnh sát giao thông đến, giọng của Mã Tuấn nhất thời trở nên ngang ngược can rở, hắn chỉ Nguyên Dịch: “Cảnh sát giao thông, anh ta đánh người.”

Nguyên Dịch đút tay vào túi quần, liếc mắt lườm Mã Tuấn một cái, ngay cả miệng cũng không thềm mở ra, tất cả động tác lớn nhỏ của anh đều biểu đạt khinh thường với Mã Tuấn.

Cảnh sát giao thông không thấy Nguyên Dịch nói gì, lễ phép nói: “Vị tiên sinh này, xin anh xuất trình bằng lái.” Thấy người trẻ tuổi này mặt đầy mắt hứng, cảnh sát giao thông còn tưởng anh sẽ không phối hợp, ngào ngờ anh sờ vào trong túi quần, lấy ra một cái ví da nhỏ đưa cho bọn họ.

“Ôi, tôi nói với mấy người đâu mới là chuyện quan trọng?” Mã Tuấn mắt hứng hỏi, “Anh ta ra tay làm thương người khác, là phạm pháp đấy? Nếu như mấy người cứ mặc kệ, tôi sẽ tìm luật sư kiện mấy người.”

“Tiên sinh, mời anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý công bằng theo lẽ phải,” Cảnh sát giao thông cho hắn một cái lễ phép, “Mời anh xuất trình bằng lái,” Anh ta lờ mờ ngửi thấy mùi rượu trên người Mã Tuấn, quay người nói với đồng nghiệp, “Cho hai vị tiên sinh đây đo nồng độ cồn.”

“Còn có một người trong cuộc nữa đâu?” Cảnh sát giao thông đo xong nồng độ cồn cho Nguyên Dịch, một bên nâng máy kiểm tra tới trước mặt Mã Tuấn, một bên nhìn xung quanh.

“Chú cảnh sát giao thông, cháu ở đây.” Nhan Khê cầm lấy một chai nước khoáng, bên cạnh còn có hai cô bé tốt bụng đỡ lấy cô, còn có hai đứa bé trai lo lắng hai người tài xế kia đánh nhau sẽ làm liên lụy tới Nhan Khê, cho nên cố ý đứng ngăn ở trước mặt cô.

Cảnh sát giao thông muốn nói, tôi chỉ mới có 30 tuổi, vẫn chưa tới tuổi gọi là chú, nhưng khi anh ta thấy Nhan Khê, lại đem những lời này nuốt vào. Cô gái trẻ tuổi này nhìn thật dịu dàng yếu ớt, anh ta sợ mình nói ra những lời này, đối phương sẽ càng khó chịu hơn.

Đưa bằng lái cho cảnh sát giao thông, Nhan Khê quay đầu liên tục nói cảm ơn với mấy người ở xung quanh, liên tục bảo mình không sao, mấy người quần chúng tốt bụng này mới chịu rời đi.

Lúc rời đi, còn không ngừng dùng ánh mắt dò xét Nguyên Dịch, chỉ sợ anh ta không hợp lời liền quay sang bắt đầu đánh Nhan Khê.

“Hơi bất ngờ, chờ tôi gọi điện thoại,” Mã Tuấn đẩy cảnh sát giao thông ra, quay đầu gọi điện thoại, sau đó nghiêng đầu hừ với cảnh sát giao thông một tiếng, giống như thần tiên nhìn bọn người phạm hèn mọn bằng nửa con mắt.

“Xì.” Nhan Khê liếc mắt, “Nhìn một cái là biết có rượu, nếu không thì chột dạ cái gì?”

“Cô gái thú vị, cô im miệng cho tôi, có tin lão tử cho cô hai cái tát không,” Mã Tuấn chỉ vào Nhan Khê, “Cút sang một bên cho ông.”

“Chú cảnh sát giao thông, hấn ở trước mặt hai người đe dọa cháu.” Nhan Khê bước mấy bước trốn phía sau cảnh sát giao thông, “Cháu đang lái xe rất nghiêm chỉnh, chiếc Lamborghini này giống như con lươn chạy loạn xạ trên đường, nếu như không phải hấn ta, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này, trên xe cháu có máy ghi hình, có thể lấy làm bằng chứng.”

“Con mẹ nó,” Mã Tuấn không ngờ người phụ nữ có lá gan nhỏ này lại nói những thứ này, hấn liên tục chỉ Nhan Khê, “Cô dám.”

“Vị tiên sinh này, mời anh chú ý lời nói và hành động của mình, cũng mời anh phối hợp làm việc với chúng tôi,” Cảnh sát giao thông thấy Mã Tuấn ở trước mặt họ, mà còn ngang ngược càn rỡ như thế, vì vậy chỉ chỉ vào máy ghi hình, “Chúng tôi đã mở máy ghi âm, tất cả lời nói của anh sẽ bị ghi lại rõ ràng.”

Người cảnh sát cầm máy ghi hình tiến lên một bước, vừa vặn đem Nhan Khê đứng ở phía sau mình.

Mã Tuấn uống vài ly rượu, cộng thêm vừa rời ở trước mặt mọi người bị Nguyên Dịch đánh, trong lòng đã sớm bùng cháy, bây giờ thấy một cảnh giao thông nhỏ nhỏ và cô gái này dám phê bình ngay trước mặt hấn, vốn lý trí đã không nhiều lắm bây giờ lại biến mất hoàn toàn luôn, “Các người cút sang một bên, hôm nay lão tử phải giết chết cô ta.”

“Giết chết ai?” Nguyên Dịch luôn đứng một bên không nói gì giờ không nói tới lời thứ hai, liền đem Mã Tuấn đạp ngã xuống đất, lại đạp thêm mấy cái, “Mày muốn giết chết ai?! Con mẹ mày một đứa đàn ông, đánh phụ nữ đã trở thành năng lực truyền kì rồi à?”

Động tác ở chân của anh quá nhanh, ngay cả hai người cảnh sát giao thông cũng không kịp phản ứng, chờ sau khi họ phản ứng lại, Mã Tuấn đáng thương đã nằm trên mặt đất khóc rống lên rồi.

“Không được đánh nhau.”

“Mau dừng tay!”

Đều là người lái xe sang cả, lại không thể để mặt mũi cho người lái xe sang, làm việc lưu lại mấy đường sống sao?

Nhan Khê từ phía sau lưng cảnh sát giao thông lén lút chạy ra ngoài, thừa dịp hai người cảnh sát giao thông tiến lên kéo Nguyên Dịch, nhân cơ hội đó dùng giày cao gót hung hăng đạp hai cái lên người Mã Tuấn, sau đó thu hồi chân thật nhanh, đằng hoàng đứng ở một bên.

Nguyên Dịch chú ý thấy hành động nhỏ này của cô: ...

“NGAO!” Sau khi bị Nguyên Dịch đánh, Mã Tuấn cảm thấy đau đến tri độn, lại bị Nhan Khê dùng giày cao gót đạp một cái, đó chính là đau đến thấu xương, hấn không nhịn được nữa, hét âm lên, nước mắt đã cố kìm nén rất lâu, rốt cuộc cũng trào ra.

Nhan Khê vắn vắn mắt cá chân, cúi đầu nhìn mặt đất.

Hai cảnh sát giao thông khó hiểu quay đầu lại, sao vậy?

Cuối cùng ba người bị mang về đồn cảnh sát giao thông, không có quần chúng vây xem nữa, Mã Tuấn vỗ bàn của đồn cảnh sát, khí thế bùng bùng: “Mấy người có biết chú của tôi là ai không? Chú ấy là con rể của Từ gia, là em rể của phu nhân chủ tịch Trường Phong đấy!”

“Mặc kệ thân thích của anh là ai, chúng tôi đều sẽ chấp hành đúng pháp luật,” người cảnh sát giao thông xử lí vụ án này ngăn người, sau đó cắn răng nén tức giận xuống, “Mã tiên sinh, bởi vì anh lái xe sau khi đã uống rượu, chúng tôi sẽ trừ điểm bằng lái xe của anh, hơn nữa theo luật còn phải tiên hành tạm giam anh và bị phạt tiền.”

Vi phạm quy tắc giao thông, còn muốn dùng quyền thế để dè người, cái đức hạnh gì đây?

Nhan Khê nghe thấy Mã Tuấn ồn ào, hơi lo âu nhìn đồng hồ đeo tay, cô mà về muộn nhất định bố sẽ lo lắng, nhưng nếu như bố biết cô xảy ra tai nạn nhỏ, bố cô chắc chắn sẽ càng lo hơn.

Vốn không phải là chuyện lớn gì, nhưng với tính cách của bố cô, cũng sẽ bị vui đập cho trở thành chuyện lớn.

Nếu như họ Mã này thực sự có vài phần quan hệ với Nguyên gia, nhà cô khẳng định không đắc tội nổi, dù sao bọn họ ngay cả tư cách ôm đùi Nguyên gia cũng không có. Cô quay đầu nhìn Nguyên Dịch đang im lặng, nếu như người anh em này mà có hậu thuẫn giỏi hơn thì tốt rồi.

Vừa lúc đó, Nguyên Dịch cũng ngẩng đầu nhìn cô một cái, Nhan Khê trừng mắt nhìn, sau đó giống như không có chuyện gì mà rời mắt đi.

Thấy cô giương mắt nhìn, Nguyên Dịch tưởng cô lo lắng người họ Mã này có hậu thuẫn, sợ địa vị của người chồng của cô không che chở được cho cô, liền không kiên nhẫn nói, “Yên tâm đi, Nguyên gia không có loại thân thích ngu như vậy.”

Lời này quá trực tiếp rồi.

Nhan Khê tỉ mỉ nhìn Nguyên Dịch mấy lần, càng nhìn càng cảm thấy người này thật giống với nhị thiếu gia của Nguyên gia, “Cái này, tôi có thể hỏi anh một vấn đề nho nhỏ không?”

Cô dùng ngón tay dựng một đoạn rất ngắn, chứng tỏ cái vấn đề mà cô hỏi thực sự rất nhỏ.

Nguyên Dịch nhìn cô không lên tiếng.

Không nói gì là đồng ý đúng không?

“Anh có phải là nhị thiếu gia của Nguyên gia không?” Nhan Khê bổ sung thêm một câu, “Tôi thấy anh rất đẹp trai, đẹp trai giống như Nguyên nhị thiếu gia vậy, ngay cả góc độ nói đùa cũng đẹp trai như vậy.” Tại cái xã hội phù phiếm này, thỉnh thoảng nịnh bợ một chút, cũng coi là đạo lý sinh tồn.

“Xùy,” Nguyên Dịch cười nhạo một tiếng, xoay người nhìn về phía Mã Tuấn lái nhái không ngừng, “Xin lỗi, tôi chính là con trai thứ hai của Nguyên gia mà cậu vừa nói, nhà chúng tôi lúc nào thì có nhiều thân thích như vậy?”

Mã Tuấn còn đang mắng chưa hết lời, nghe thấy câu này thì cả người ngẩn ra, trò vui gì đây?

“Đồng chí cảnh sát giao thông, tôi vừa rồi tức giận làm thương người, nên bồi thường thì sẽ bồi thường, chỉ là người Nguyên gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che cho hành động vi phạm pháp luật,” Nguyên Dịch nhướn mày liếc nhìn Mã Tuấn, “Mấy năm nay thường xuyên có chó mèo nhận là thân thích của nhà chúng tôi, ngay cả chúng tôi cũng không biết đây là thân thích nào nữa.”

Cảnh sát giao thông tuyệt đối không ngờ, chẳng qua là hắn đang xử lý một vụ giao thông, vậy mà còn tận mắt nhìn thấy một vở kịch hay của nhà giàu, vị chủ nhân chiếc xe Cayenne này, thật sự là con trai của chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?

Lại lần nữa nhìn Mã Tuấn đang xanh mặt kia, vừa rồi hắn còn la hét uy hiếp đủ kiểu, bây giờ bị chặn họng trở thành con vẹt rồi, một câu cũng không nói được.

Mặt mũi bị đánh như này... quá đã rồi!

Trong nháy mắt ở chỗ này, Nhan Khê cảm thấy vị thiếu gia của Nguyên gia này có hào quang cao 18 thước, đây thực sự là một màn kịch hay.

Đang xem trò vui rất hưng phấn, di động của Nhan Khê vang lên, cô nhìn người gọi đến, vượt vượt cổ họng, nặn ra một thanh âm nhu thuận ngọt ngào.

“Bố.”

“Không sao, không sao ạ.” Nhan Khê nói, “Con chỉ là... Chỉ là gặp được bạn học hồi cấp 3, cùng cậu ấy trò chuyện một lúc thôi.”

Đây là lời nói dối có ý tốt, Nhan Khê không hề có chút áp lực nào.

“Đúng, đúng ạ.” Nhan Khê gượng cười, “Con cũng không ngờ, chỉ học ở trường có nửa năm, còn có người nhận ra mình nữa. Bố yên tâm, con nhất định sẽ về nhà trước 10h.”

Nguyên Dịch nhưn mày nhìn Nhan Khê.

Bố?

Bạn học hồi cấp 3?